

Siðsøga

Óli Jacobsen

ANNA Á VÁLI 95 ÁR: GLAÐAÐI FYRI GRIND Í NORÐRADALI

Hósdagin verður ein merkiskvinna 95 ár. Hon hevur upplivað fleiri broytingar enn tey flestu

Anna varð fødd 5. november í 1920. Foreldrini vóru Katrina Simonsen og Óli Reinert, ættað úr Norðradali, búsitandi í Tróndargøtu í Havn.

Mamman doyði í 1924, tá yngsta barnið var 2 mánaðir gamalt. Anna var tá 4 ára gomul.

Leidd til Norðradals

Tað var ikki lætt hjá einum einsamøllum pápa at sita eftir við stórum barnaflokki. Ráðini vóru sum vanligt tá í tíðini, at børnini fóru til skyldfólk at vera. Øll børnini uttan tveir av dreingjunum fóru til onnur at vaksa upp. Tað varð avrátt, at Oleva og Anna skuldu fara til Norðradals at vera. Á jólum fóru pápin saman við Dia gubba, Andreas Samuelsen, bakara, í Horni, til Norðradals við báðum systrunum. Teir leiddu Onnu millum sín, meðan Oleva varð borin í leypi. Oleva fór til ommuna og abban á Fløtum at vera. Anna fór í fyrsta umfari til Dorthue og Símun, mammubeiggjan. Tey áttu frammanundan sjei børn.

Tað varð skjótt avrátt, at Anna skuldi fara til Josefinu og Óla Reinert, sum tískil gjørdust hennara fosturforeldur. Óli og pápi Onnu vóru systkinabørn. Hjá teimum búðu eisini pápi Óla, Andreas, og fastirin, Lotta, vanliga kallað gumba.

Óli og Josefinu fingi sjei børn. Anna var elst av øllum, hon byrjaði ung sum stórasystir og dadda.

Norðradalur var ein lítill bygd. Tað vóru seks hús í bygdini. Bóndagarðarnir vóru tveir, Niðri-stova og Uppistovugarður. Her lá væl fyri at hava jarðarbrúk.

Undan Annusa tíð var nógv ród út. Teir plagdu tá at avreiða vesturi í Vágum. Men Norðradalur var óhøgligt útróðrarpláss. Drátturinn var sera brattur, so bara tað at fáa bát til haldar var eitt stórarbeiði.

Anna er ein megnarkvinna

Anna hevur verið við til at glaða grindaboð úr Norðradali út í Koltur

At fara til handils – triggir tímar hvønn vegin

At fáa vøru og at sleppa av við framleiðsluna var ikki bert sum at siga tað. Ein máti var at leiga bát úr Havnini við vørum suður um Kirkjubønes. Hetta lat seg einans gera í bestu líkindum. Tað var eitt grúligt knoss at fáa mjølsekkirnar upp á bakkan og til hús. Tað mest vanliga var at fara til Havnar við rossi. Farið varð við ull, og komið varð aftur við vøru. Gingið var saman við rossunum.

Túrurin til Havnar tók trýggjar tímar hvønn vegin. Um veturin var farið í myrkri og komið aftur í myrkri.

Tá ið komið varð til Havnar vóru rossini »parkerað« í »Syðradali« ovast á Dalavegnum. Her búðu Anna og Hanus og sonur teirra, ættað úr Syðradali. Rossini høvdu hug at ræðast bilarnar, sum tá vóru komnir í Havn. Tí var best ikki at fara oman í býin við teimum!

Inni hjá teimum skiftu tey skógvar. Tað bar ikki til at fara oman í býin í somu skóm, sum tey høvdu gingið í allan vegin úr Norðradali!

Á »Syðradali« ansaðu tey væl eftir rossunum. Her fingi tey eisini ein góðan bita. Anna minnst framvegis aftur á teirra blíðskap.

Tey bestiltu viðhvørt vørur frá Nap. Nolsøe, í Kaldbak. Hesar vóru fjarðar inn í Kaldbaksbotn. Men her var øgiliga bratt og tungt at fáa vøruna til haldar.

Frá glaðing til farteleson

Tá grindaboð vóru, varð ringt til stöðina í Norðradali. Tá var uppgávan hjá teimum at glaða boðini víðari til Kolturs, har eingin telefon var komin. Gladaðast kundi í trimum ymiskum stöðum niðri á bakkanum. Tað sást á staðnum har glaðað var, hvar grindin var. Gláðingin fór fram við at brenna gamalt hoyggj. Tað var betri, at hoyggið var eitt sindur

Vøruflutningur í Norðradali, sum Anna minnst hann. Við rossið standa fostursystirnar hjá Onnu, Helga og Elma

Í Norðradali í 1927. Børnini eru vf. Johanna, Agnar, Anna og Eiko. Í hjølbørni Jákup og Elma, sum giftist til Svinoyar